

vil tro, efter hvad den ærede Forslagsstiller oplyste, at den i enkelte Tilfælde har ført til Anomalier og truffet uheldigt tilbøieligt netop paa Grund af denne Foranstaltnings Sammentræffen med den anden Foranstaltnings Bevilling paa Finansloven, saa vilde dette dog klarligt være utilstrækkeligt til at hjemle en saadan skarp og bestemt Udtalelse som den, at Thinget vedtager en Beslutning om at misbillige denne Foranstaltning og opfordre Ministeren til at hæve den. Beslutningens Form er jo ganske særdeles skarp, en Skarphed, hvilken jeg, som sagt, vilde finde fuldkommen besværet, hvis man stod paa en sikker Retgrund og havde faaet det konstateret paa behørig lovlig Maade, at Ministeren var udenfor sin Ret. Men paa den Basis, paa hvilken vi befinde os i Diebliffet, forekommer det mig langt at overskride, hvad der kunde være berettiget ifølge saadanne Betragtninger som Betimelighedshensyn og Lignende. Man vil ikke kunne paataa, at Ministeren har brugt en facheret, en skjult Fremgangsmaade; thi det en Sag, der, saaledes som den høitærede Minister oplyste, og som det ogsaa fremgik af det ærede Medlems Foredrag, flere Gange har været fremme, og Ministeren har da hævdet den Opfattelse, som han har bygget paa. Jeg finder, som sagt, særdeles, at Forslaget er uheldigt, naar det i Særdeleshed fremhæver, at det er imod Sogneraadernes Billie, at Lønningsforhøielsen er paalagt Kommunerne. Bilde man indvende Noget imod Foranstaltningen, vilde det være andre Synspunkter, der maatte gjøres gjældende end just dette; at man er gaaet imod Sogneraadernes, det vil sige enkelte Sogneraadets Billie. Allermindst vil jeg opfordre den ærede Minister til nu at hæve denne Foranstaltning og igjen tage fra disse stakkels Skolelærere, hvad de have faaet. Den ærede Forslagsstiller har udtalt en noget anden Opfattelse. Han syntes at betragte det som en Ulykke, der havde ramt disse Skolelærere. Han brugte Udtrykket: „disse Skolelærere, der ere blevene ramte af denne Foranstaltning“. Det er jo ikke ganske klart, om Skolelærerne selv ville dele denne Opfattelse, og jeg maa sige, at jeg tror, at det vilde være lidet heldigt, om man nu, efter at de først have faaet Til læget — jeg veed ikke, om de have oppebaaret det — eller i alt Fald faaet Ret til det paa en Maade, som er aldeles ubestribelig, da vilde opfordre Ministeren til at vende om og ophæve Foranstaltningen. Videre finder jeg ikke Anledning til at udtale i denne Sag. Min Kon-

klusion er derfor den, at, ligesom jeg agter at stemme for det af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds fremsatte Forslag og tilraader Andre at gjøre det Samme, saaledes vil jeg, hvis det skulde blive vedtaget, ikke have noget Besæntligt imod at stemme for Beslutningen; men under Forudsætning af, at dette Forslag ikke skulde blive vedtaget, vil jeg ikke se mig i Stand til at stemme for Forslagets Overgang til 2den Behandling.

Saug. Det ærede Medlem, som nu satte sig, begyndte med at udtale, at han ikke vilde forbyde sig i Retspørgsmaalet i denne Sag. Jeg beklager, at dette retskyndige Medlem netop ikke vilde gaa ind i alt det Retslige i denne Sag, thi det er dette, der forekommer mig at være Hovedsagen. Det forekommer mig, at Spørgsmaalet i denne Skolesag jo egentlig er det: hvorvidt er den ærede Minister i denne Færd indenfor Lovens Grændse eller udenfor Lovens Grændse? Det forekommer mig egentlig at være det Spørgsmaal, vi maatte have ønsket, at den foregaaende ærede Taler skulde have besvaret. Det ærede Medlem for Ribe Amts 1ste Valgkreds (Krusse) sagde, at han ikke skulde indlade sig videre paa den høitærede Ministers Grunde, som denne udtalte imod Forslagsstilleren; men det gjaldt jo netop om at faae disse Grunde afkræftede, som Ministeren der var kommen med. Men da jeg ikke kan se, om Ministeren i det Hele i denne Sag er udenfor Lovens, eller han blot i enkelte Tilfælde er udenfor Lovens, tør jeg derfor heller ikke udtale nogen Mening derom; dog vil jeg sige, at jeg nærer en Tvivl om, hvorvidt han i alle enkelte Tilfælde i denne Sag er indenfor Lovens Grændse, og det er netop dette, som det forekommer mig især at være af Bigtighed at faae afgjort. Derfor beklager jeg, som sagt, at den foregaaende Taler, som jo er særlig retskyndig, ikke vilde forbyde sig i denne Sag. Jeg synes netop, at det er et Spørgsmaal, som Retskyndige maatte kunne klare for os her og derved indirekte klare for Landet. — Jeg skal dernæst kun tilføie et Par Ord, skjøndt de just ikke staa i ligefrem Forbindelse med Sagen, men dog kunne knyttes dertil. Det er dette, som lidt nok er oplyst ogsaa for dette Thing, navnlig ved Meddelelser udefra, at Lærerstandens i det Hele taget er daarlig Lønnet. Hvad vi end forhandle eller vedtage i denne Sag, sker det ikke, fordi man fra nogen Side misunder Lærerne, hverken hvad de